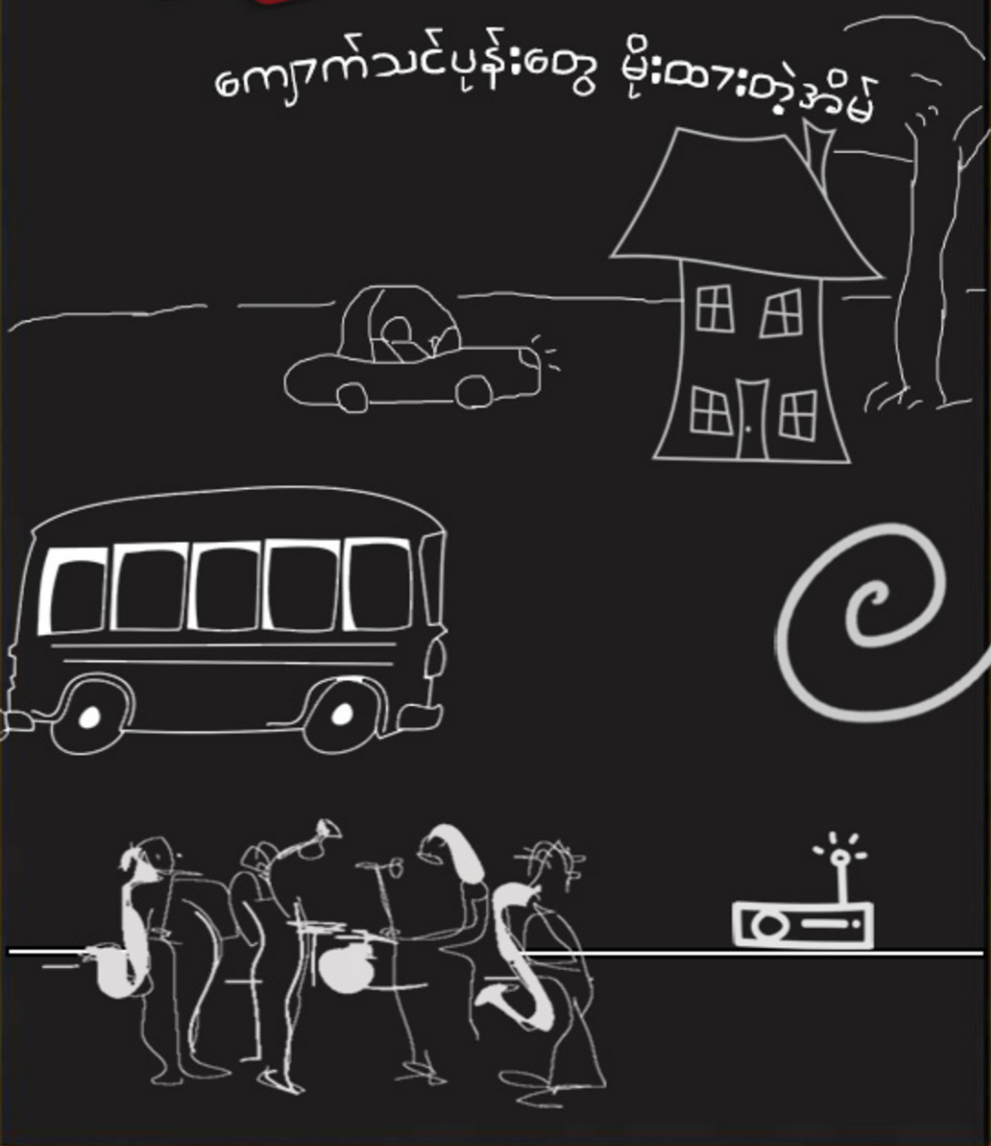

အခြေခံစာ

ကျောက်သင်ပုန်းတွေ မိုးထဲမှာပျံ့နေ

သူတို့ အိမ်က ထူးထူးခြားခြား ကျောက်သင်ပုန်းတွေ မိုးထားတယ်
လေ

*

“လူတွေဟာ တစ်ခါတလေတွေလည်း အတော်ခက်တယ်”

(၃၈) လမ်း၊ ဘီယာဆိုင်တွင် တစ်ယောက်တည်း ဘီယာ ထိုင်သော
ကံနေသော ဆံပင်ရှည်ရှည် အရပ်ရှည်ရှည်လူကြီးသည် ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်
သွားလာသူများကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ဘာသာသူရေရွတ်သလိုနှင့် ဘား
ကောင်တာမှ ဂေါက်လှည့် (ခွက်ချင်) နေသော လူကို ဝေ့ကြည့်ရင်း ပြော
လိုက်သည်။ ။

“ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ဘာမှ မလုပ်ချင်တာနဲ့ ၊ ရှိပြန်တော့လည်း တိုးပွား
အောင် ဆက်မကြိုးစား ချင်တာနဲ့ ပဲ၊ ရေတိမ်နစ်နေရရှာတယ် ”

လူကြီးသည် ဘီယာကို တစ်ကျိုက် ကျိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ။

“ ငါတွေ့ဖူးတဲ့ မော်လမြိုင်သား ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ဆိုရင် . . . ”

*

ထို့နေ့က မိုးခပ်စပ်စပ်ကလေး ရွာနေပါသည်။ ။ ညနေ နေကလည်း
အတော်ကလေးကို စောင်းနေပြီမို့ ၊ ရှစ်ခွင်လုံးတွင် မှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုး
နေပြီ။

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် တဖွဲဖွဲမိုးရေများ အောက်ရပ်ရင်း မှတ်တိုင်သို့ ကားဆိုက်လာ တိုင်း အလှအယက် တိုးဝှေ့ တက်နေကြသော လူများကို အားကျသလို တွေ့တွေကြီး ငေးကြည့်နေကြသည်။ ။ အတန်ကြာမှ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ညီဖြစ်သူမှ မှုန်မှိုင်းထုံထိုင်းသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် . . .

“ကဲ . . . ဘယ်လိုပြန်ကြမလဲ ကိုဆန်း ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဆန်းမှ ဘာမှ ပြန်အဖြေမပေးသေးဘဲ တဖွဲဖွဲကျနေသော မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာလည်း မိုးရေစက်များ ၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ကြွက်စုတ်ရေ နှစ်ထားသလို စိုရွဲပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။

“ နေပါဦးကွာ . . . ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ။ ဘယ်မှာ များ ကားခပိုက်ဆံကလေးများ ရနိုင်မလဲလို့ ”

ညီဖြစ်သူမှ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ။ မြို့ထဲမှာ ဘယ်မှာ အသိရှိလို့ လဲ ”

ညီဖြစ်သူ၏ စကားကို အစ်ကိုမှ စိတ်ဆိုးသွားပြီး . . .

“ ပန်းချီကိုဆန်းပါကွ ပန်းချီကိုဆန်းဆို ဒီမြို့ထဲမပြောနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးသိတယ် ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အားကြိုးမာန်တက်အပြောကို ညီမှ မျက်နှာပိုရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး.....

“ အဲဒီပန်းချီကိုဆန်းပဲ တစ်မြို့လုံးပတ်ပြီး ပိုက်ဆံချေးဖို့ အသိလိုက်ရှာပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်မှာ တွေ့လို့ လဲ . . .။ ”

အစ်ကိုဖြစ်သူ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီ . . .

“ အို . . . ဒါကတော့ကွာ . . . ကုသိုလ်ကံကြမ္မာက ကိုယ့်ဘက်မပါ တော့ ဟိုကွာ . . . စကားပုံတောင်ရှိသေးတာပဲ။ အချက် မသိတော့ သမက်သူခိုးထင်ဆိုလား ”

ဘာမှ မဆိုင်။ မြို့ပတ်၍ ပိုက်ဆံလိုက်ချေးလို့ မရတာနဲ့ အချက်မသိ သမက် သူခိုးထင်စကားပုံ နှင့် လားလားမှ မသက်ဆိုင်။ အမှန်တော့ ပန်းချီကိုဆန်းဆိုသူကို (ထိုစဉ်အခါက) တစ်နိုင်ငံလုံး မပြောနှင့် လူသုံး ယောက်ပင် မသိသေး။ သိနိုင်ရိုးလား။ သူဆွဲသည့်ပုံများ ပင် မဂ္ဂဇင်းသရုပ်ဖော်အနေနှင့် နှစ်ပုံလား သုံးပုံလား ဒါပဲ ပါဖူးသေးတာ။ တကယ့်သရုပ်ဖော် ပန်းချီဆရာပေါက်စ။

သူနှင့်ပါလာသူ မျက်နှာရှည်ရှည် အရပ်ရှည်ရှည် သူ့ညီမောင်ကြည် ဆို ဝေးရော။ ပုံကြည့်လျှင်တော့ ချက်ချင်းပဲ ပန်းချီထရေးတော့မလို။ စာရေးဆရာပဲ လုပ်တော့မလို သီချင်းပဲ ထဆိုတော့မလိုနှင့် ။ ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင်အကောင်။ ပိုက်ဆံရှိဖို့ မပြောနှင့်၊ ဘာမှ မလုပ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိတဲ့ ကောင်။ ဒါကို ကားခရလို ရငြား နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး တစ်ခါ၊ လူခွဲပြီးတစ်ခါ သုံးဆယ့်တစ်လမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းထိ ပိထိ ဒေါင်းပြေးပိုက်ဆံချေးရန် လူရှာထွက်ကြပြီးပြီ။ သူတို့ အသိတစ်ယောက်မှ ကို မတွေ့ရ၍ ကားပင်မစီးနိုင်ဘဲ မိုးရေထဲ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေကြခြင်းပင်။

သူတို့ ပြန်ရမှာ က ကြို့ကုန်းထိ။

ကားခက တစ်ယောက် နှစ်ကျပ်။

နှစ်ယောက်စလုံးတွင် ငွေနှင့်တူတာဆိုလို့ ခမဲပေးထားသည့် ငွေလက်စွပ်ပင်မရှိ။

“ ငါအကြံရပြီ ”

ကိုဆန်း၏ အားရဝမ်းသာ စကားကို ညီဖြစ်သူမောင်ကြည်မှာ ...

“ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ ... ”

“ ဘာမှ မမေးနဲ့ ဟိုမှာ အင်းစိန်ကား မြန်မြန်တက် . . . ဟု ဆို၍ အင်းစိန်ကားပေါ် ကသုတ်ကယက်ပြေးတက်သွားရာ ညီဖြစ်သူမှာ လည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် လိုက်တတ်သွားရတော့၏ ”

ကားဘီး စလှိမ့်သည် နှင့် ကားစပယ်ရာမှ ...

“ လှည်းတန်း၊ အုတ်ကျင်း၊ သမိုင်းပါလား၊ ကဲ ကားခလေးတွေ ကမ်း ထားမယ်။ လှည်းတန်း တစ်ကျပ်၊ ကျော်ရင် နှစ်ကျပ်နော် ... ”

ခရီးသည် များအားလုံး ကားခထုတ်ပေးနေစဉ် ကိုဆန်းမှ “ ဟေ့ ”ဒီ ကား မြောက်ဥက္ကလာ သွားမယ့်ကား မဟုတ်လား

စပယ်ရာမှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်

“ ဘာလာကြောင့်နေတာလဲ။ ဒါအင်းစိန်ကားဗျ ”

“ ဟာ ... ဒါဆို ငါတို့ မှားစီးမိပြီ ရှေ့မှတ်တိုင်ဆင်းမယ် ”

စပယ်ရာက ဘယ်ကတောသားတွေမှန်းမသိဘူး ဟူသော ရေရွတ်သံ နှင့်တူ ကျန်သည့်သူများ ထံ ကားခဆက်လက်တောင်းခံနေသည် ။ သူ တို့ နှစ်ဦးကတော့ ကားမှားစီးလာသည် ဟူသော ဆင်ခြေနှင့် ကားခမ ပေး။ ကားမှတ်တိုင်ရောက်သောအခါ နှစ်ဦးစလုံး ဆင်းလိုက်ပြီး ...

“ ကဲ ငါ့အကြံမပိုင်ဘူးလား၊ တစ်ခါစီး တစ်မှတ်တိုင်နဲ့ ဆို၊ ကြို့ကုန်း ဘယ်ပြေးမလဲကွ။ တစ်နေတစ်လံ ဂျပန်တောင်ရောက်နိုင်တယ်ကွ ... ဟော ... ဟိုမှာ အင်းစိန် ကားလာပြန်ပြီ ... မြန်မြန်တက် ”

ဟု ဆို၍ နှစ်ယောက်လုံး နောက်ထပ် ဆိုက်လာသော ကားပေါ် က သုတ်ကရက် ပြေးတတ်လိုက်ကြပြန်သည်။ ကားပေါ် ရောက်ပြန်သော် 'ဟာ . . . ငါတို့ ကားမှားစီးမိပြီ' ဟု ဆို၍ ရှေ့တစ်မှတ်တိုင်တွင် ကားခမပေးဘဲ ဆင်းလိုက်ကြပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် ကားမှားစီးမိချင်ယောင်ဆောင်၍ ကားခမပေးဘဲ တစ်မှတ်တိုင်၊ တစ်မှတ်တိုင်နှင့် စီးလာရာ၊ ည အတော်နက်သည် အထိ ခရီးတစ်ဝက်မကျိုးသေး၊ ကြာလာတော့ ညီဖြစ်သူမှ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ . .

“ ကိုယ့်ဆရာ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် အိမ်ကို မိုးလင်းတာတောင် ရောက်မယ်မထင်ဘူး နော် . . . တခြားတစ်နည်း စဉ်းစားပါဦး . . . ”

ကိုဆန်း တွေဝေသွားပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်

“ အေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ။ ကားတွေတောင် တစ်ပတ်ပြန်လည်လာတော့မယ်။ တစ်ပတ်ပြန်လည်လာလို့ ငါတို့ ကို မှတ်မိသွားရင် ရှက်စရာကြီး . . . ”

“ ဟုတ်ပ . . . ”

“ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

“ မောင်ကြည် တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ”

“ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ မရိုင်းကြပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောစီးရင် အလကားတောင် ပေးစီးကြမှာ ပါ ”

အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ငါ အဲဒါကို မေ့နေတယ်။ မင်းက စာရေးဆရာ ဖြစ်မယ့်ကောင်ဆိုတော့ ဒါမျိုးတွေ ကြုံကြုံဖန်ဖန်တွေ့တတ်ပဲ။ မင်းဒီလို အတွေးမျိုးတွေ ရှိလို့ ကတော့ ကြီးပွားဦးမယ်။

“ ဒါကတော့ ကိုယ့်ဆရာရဲ့ ညီပဲ . . . ဟဲဟဲ ”

ဟု အပြန်အလှန် ချီးမွမ်းနေစဉ် အင်းစိန် ကားတစ်စီးမှာ အဆင်သင့် မှတ်တိုင်ဆီသို့ ထိုးဆိုက်လာ၏။

“ဟော . . . ကားတစ်စီး လာပြီ။ ကားပေါ်ရောက်ရင် မင်းပြောနော် ”

“ပိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာသာ အနောက်ကနေ မနို့တရို့လေး ပြုံးပြ ထား ”

“စိတ်ချငါ့ရဲ့ အပြုံးနုမှာ စပယ်ရာ ပျော်ဝင်သွားပြီ စီးပါ၊ စီးပါ ဖြစ် သွားစေရမယ့် ကိုယ့်ညီ ”

နှစ်ဦးစလုံး ထိုးဆိုက်လာသော ကားပေါ် အလျင်အမြန် ပြေးတတ်လို က်ကြ၏။

ဖြစ်ချင်တော့ ကားပေါ်တွင် စပယ်ရာနှင့် အရက်မူးလာသော ခရီးသ ည် တချို့ ပါးစပ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွဲ့နေကြချိန် ဖြစ်၏။ အရက်မူးလာသော ခ ရီးသည် တချို့မှာ ကားခမပေးရသေးဘဲ၊ ပေးပြီး ပါပြီ ဟူ၍ မြောင်ငြင်း နေသောကြောင့် စပယ်ရာမှ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေလေသည် ။

“ ခင်ဗျားတို့ တက်လာတာလေးယောက် တစ်ယောက်မှ မပေးရ သေးဘဲနဲ့ . . . မြောင်မငြင်းနဲ့ ၊ ကျုပ်ကားခ စတောင်းကတည်းက ဟိုလူ ပေးသလို ဒီလူပေးသလိုနဲ့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်လာတာ။ တစ်ယောက်မှ မ ပေးရသေးဘူး။ ”

စပယ်ရာရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်စကားကို အရက်သမားများကလည်း အလျှော့မပေးဘဲ . . .

“ ဟ . . . ပေးပြီးလို့ ပေးပြီးပြီလို့ ပြောတာပေါ့ကွ။ မင်းကို ပေးတာမ ဟုတ်ရင် အနောက် ပေါက်က စပယ်ရာကိုဖြစ်မယ် ”

“ အဲဒါတော့ ခင်ဗျားတို့ မြောင်လိမ်တာပဲ။ အနောက်ပေါက်မှာ

လည်း စပယ်ရာမရှိဘူး။ စပယ်ရာက စုစုပေါင်းမှ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ။ ခင်ဗျားတို့ မပေးချင်လည်း နေ။ ပေးပြီးသလို မပေးရသေးသလိုတော့ မလုပ်နဲ့ ။ ဒီကားခ လေးငါးကျပ် တစ်ဆယ်လောက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ လိမ်လို့ ကျုပ်လည်း စီးပွားမပျက်သွားဘူး။ ခင်ဗျားတို့ လည်း စီးပွားမတက်သွားဘူး။ ကဲ . . .မှတ်တိုင်ကတတ်တဲ့ နှစ်ယောက် ကားခလေး ဆက်လှမ်းမယ် ”

. . . ဟု သူတို့ ဘက် လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး ပြောတောက်သွားကြ၏။ မောင်ကြည်မှ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဆန်းအား ဖြစ်ပါ့မလား ဟူသော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ပြန်ကြည့်သည် ။ ကိုဆန်းမှ ပြောသာပြော ငါပြီးပြထားမယ် ဟူသော အမူအရာကိုလုပ်ပြ၏။ မောင်ကြည်လည်း သူ့အစ်ကို ကိုဆန်းကိုကြည့်၍ အနည်းငယ် အားတတ်သွားပြီး စပယ်ရာကို ငယ်သွားများ ပေါ်သည် အထိ အစွမ်းကုန် ပြုံးပြလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် ပိုက်ဆံမပါသည့် သူ့အိတ်ကပ်ကလေး အသာပိတ်ပြီး

“ ဟိုလေ . . . အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ အဲဒါ . . .ဟဲ . . .ပိုက်ဆံ မပါလို့ . . . ”

“ ဘာ . . . ”

စပယ်ရာ၏ ကျယ်လောင်သော ဘာ အသံကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး အနည်းငယ် တုန်ယင်သွားပြီး .

“ ဟို . . . ပိုက်ဆံ . . . ကားခလေး . . . မပါလို့ ” . . . အဲဒါ

စပယ်ရာမှ မျက်နှာနီစပ်စပ်နှင့် သွားကို အစွမ်းကုန် ဖြထားသော မောင်ကြည်နှင့် အနောက်မှ မခို့တရို့လေးပြီးနေသော ကိုဆန်းတို့ ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အသေအချာ ကြည့်၏။ နောက်ဘာကို တွေးမိ

သည် မသိ သဘောကျသလို တစ်ချက်ပြီးပြီး

“ ရတယ်ညီလေး . . ရတယ် ”

ဟု ဆို၍ နှစ်ဦးစလုံး၏ ပခုံးကို နွေးထွေးစွာ ပုတ်လိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးလည်း ဒီတစ်ခါ တော့ အဆင်ပြေပြီဟု သက်ပြင်းကို ခပ်မျဉ်းမျဉ်း ချပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြီး၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ် မှာ ပင် စပယ်ရာမှ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကားတစ်စီးလုံးကြားနိုင်အောင် ဤသို့ အော်ပြောလိုက်ရာ

“ ကဲ . . . ကားခမပေးဘဲ ပေးပြီးပါပြီလို့ ကားလိမ်စီးတဲ့ လူတွေ။ ဟောဒီညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကိုကြည့် ပိုက်ဆံ မရှိရင် မရှိဘူးလို့ ရဲရဲတင်းတင်း ပြောစီးလိုက်။ ပေးပြီးသလို မပေးရသေးသလိုတော့မလုပ်နဲ့ ။ ဟောဒီညီအစ်ကိုတွေလို ပြောစီး။ ကျွန်တော် အလကား ပေးစီးတယ်။ ဟုတ်တယ်နော်၊ ညီလေးတို့ ပိုက်ဆံမရှိဘူး အစ်ကို ပေးမစီးဘူးလား . . . ”

ဟု ဆို၍ သူတို့ ဘက်လှည့်၍ မေးလိုက်ရာ သူတို့ လည်း ယောင်နန ၊ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြီး . . .

“ ပေးစီးပါတယ် အစ်ကို ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ သူတို့ ၏ သံပြိုင် အဖြေစကားကို ကြားပြီး စပယ်ရာမှ အားရ ဝမ်းသာဖြင့် အသံကို ထပ်မြှင့်လိုက်ပြီး

ကဲ . . . ဒီလို ကားခမရှိဘူးလို့ ပြောစီးလို့ ကျွန်တော်ပေးမစီးရင် ကျွန်တော့်အလွန်ထား။ ပေး ပြီးသလို မပေးသလို နဲ့ တော့ လိမ်မစီးနဲ့ ။ ဟောဒီညီအစ်ကိုတွေလို ရိုးရိုးသားသား ပြောစီး

ဟူ၍ ပခုံးကို တဖြန်းဖြန်းပုတ်ကာ ပြောနေသောကြောင့် ခရီးသည်

များအားလုံး၏ မျက်လုံး များမှ သူတို့ ညီအစ်ကိုထံ စုပြုံရောက်ရှိလာကြသည်။ ။ စပယ်ရာမှာ လည်း လူအများ အာရုံစိုက် လာလေလေ ပိုပြီး ပြောကောင်း လာလေ ရှိ၍ လားတော့မသိ၊ နှစ်ဦးစလုံးကို သိုင်းဖက်ကာ . . .

“ ညီလေးတို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ပြောစီးတယ်နော် အစ်ကို ပေးမစီးဘူးလား ”

နှစ်ဦးစလုံးမှာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်

“ ပေးစီးပါတယ် အစ်ကိုရာ ”

သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး စပယ်ရာမှ ပိုအားတတ်သွားပြီ

“ ဒါဆို အစ်ကို စိတ်မကောင်းဘူးလား ”

“ စိတ်ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရာ ”

“ သူတို့ ၏ အဖြေကို စပယ်ရာမှ အားရဝမ်းသာဖြင့် ”

“ ဒါဆို အစ်ကို ဘာဖြစ် ”

ဟု ဆို၍ ကျူရှင်ဆရာမှ ကျောင်းသားကို တိုင်ပေးသလို တိုင်ပေးလိုက်ရာ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး ကလည်း ကျွဲရှေ့ရောက်သော ဗွက်အိုင်ငယ်လို မျက်လွှာကလေးအောက်ချပြီး . . .

“ စိတ်ကောင်း ”

ဟု သံပြိုင်လိုက်ဆိုလိုက်ကြ၏။

ဒါကို စပယ်ရာမှ ပိုအားတက်သွားပြီး

“ ညီလေးတို့ ဘာဖြစ် ”

“ပေးစီး ”

“ ညီလေးတို့ မှာ ”

“ ပိုက်ဆံမရှိ ”

“ အစ်ကိုဘာဖြစ် ”

“ စိတ်ကောင်း ”

.....။

★